

Hva sier forskningen om Likkledet?

Likkledet i Torino ble stilt ut offentlig fra 27. august til 8. oktober 1978 i Torinos domkirke. Dette skjedde for å markere at det var 400 år siden Kledet ble fraktet fra Frankrike til Italia. Ca. 3,5 millioner besøkende kom for å se det – utstilt bak skuddsikkert glass.

I dagene etter at utstillingen var ferdig, stod Likkledet til disposisjon for 24 medlemmer av det såkalte STURP-teamet, *The Shroud of Turin Research Project*. De fikk kun 120 timer, fem døgn, til å ta sine prøver og analyser. Kledet var spent ut over et bord som kunne rotere. Arbeidet pågikk døgnet rundt. Noen sov mens andre arbeidet. Det ble tatt 30 000 bilder med en rekke forskjellige teknikker i tillegg til en stor mengde prøver.

Det man først og fremst var interessert i å få svar på, var følgende spørsmål:

- a) Hvilke komponenter består bildet av?
- b) Hvordan ble bildet dannet?
- c) Er det ekte blod på Kledet?

FUNN I STURP-UNDERSØKELSEN

Det tok tre år å bearbeide resultatene fra den fem dager lange undersøkelsen. Rundt 400 forskere fra ca. 50 vitenskapsgrener deltok. De opplyser selv at de til sammen brukte omkring 150 000 timer på denne forskningen. Det ble publisert en rekke kollega-vurderte (peer reviewed) forskningsartikler, altså artikler med stor vitenskapelig tyngde.

I 1981 kom rapporten deres. Dette er noen av konklusjonene:

- 1) Bildet på Likkledet har oppstått ved en fargeendring til gulbrunt i linfibrene som utgjør trådene i Kledet. Bildet befinner seg i overflaten av stoffet, det trenger ikke gjennom enkelttrådene. Disse er syltynne, i tykkelse fra 1/15 – 1/30 av et menneskehår. Bildet er ensfarget.
- 2) Bildet kan ikke være malt. Det savner fremmed fargestoff. Bildet er uten retnings-egenskaper, penselstrøk er utelukket. Det kan heller ikke være laget ved syre, for den ville ha trengt inn i Kledet. Bildet kan ikke ha framkommet ved fordampning, til det er bildet for tydelig.
- 3) Bildet er ikke et avtrykk ved berøring. Det ville ha laget et misdannet og utydelig bilde, - og et kraftigere bilde på undersiden, der trykket var størst. Bildets egenskaper er likt både på mannens framside og bakside.
- 4) Muligens er avtrykket et slags *svimerke*. Det kan ha framkommet ved en meget intens, men svært kortvarig lys- eller varmeutvikling. Det er nemlig samme fargebrytning i randen på de svimerkene som ble dannet under brannen i 1532. Men varmeutviklingen som eventuelt forårsaket bildet, kan bare ha vart i omkring 1/1000 sekund – ellers ville varmen ha brent hull i Kledet. Hvordan en død kropp kan utstråle en slik varme, finnes det imidlertid ingen vitenskapelig forklaring på. Flere andre teorier ble også vurdert, uten at vi kan gå inn på dem her.

BLODET PÅ LIKKLEDET

Mens avbildningen av mannen på Kledet er i negativ, er blodflekkene i positiv. *Under* blodflekkene er det ikke noe avtrykk. Blodflekkene ble altså avsatt på Kledet *før* bildet ble dannet. Det er ekte blod av type AB. I vår tid har 18 prosent av jødene denne blodtypen, som ellers er nokså uvanlig. I Norge er tallet bare fire prosent.

Forskerne fant også ut at vene- og arterieblod befinner seg på helt riktige steder på den avbildede kroppen. Forskjellen mellom vene- og arterieblod ble først oppdaget i 1593 av italieneren Andrea Cesalpino. Å produsere koagulerte blodflekker ved hjelp av kunstneriske virkemidler på en medisinsk overbevisende måte, anses som umulig.

Ved hjelp av *mikro-spektrofotometri* – det vil si å betrakte fibre fra Kledet under ulik belysning – fant forskerne *porfyrin*, en bestanddel i ekte blod. Ultrafiolett bestråling viste en lysende rand av blodplasma rundt blodflekkene. Dette er også et ugjendrivelig bevis på ekte blod. En eventuell forfalsker på 1300-tallet ville verken kunne se eller vite noe om dette. Ved korsfestelse dør man, som allerede nevnt, av kvalning. Under denne prosessen samles det opp vann i hjertepose og lunger. Når det gjelder sårmerket i siden, viser kjemiske analyser at blodflekken inneholder én del blod og seks deler blodvann (lungeødem).

JESU KORSEFESTELSE

De jødiske lederne ba Pilatus om å få knekt beina på de tre korsfestede for å fremskynde dødsprosessen. Da ville de bli kvalt, og dermed kunne man fått tatt dem ned før helgeaftenen. Dette skjedde med de to røverne, men da de kom til Jesus, var han allerede død. Derfor ble ikke hans bein brukket. Men for å være på den sikre siden, stakk en av soldatene et spyd inn i siden på ham. Johannes forteller at det da rant ut «blod og vann». (Se Johannes-evangeliet 19, vers 34.) På Likkledet kan man se hvor flytende denne væsken har vært i forhold til de andre blodflekkene. Dermed ble to profetier fra GT om Jesus oppfylt: «*Ikke et bein skal brytes på ham*» (Salme 34, vers 21) og: «*De skal se opp på ham som de har gjennomboret*» (Sakarja 12, vers 10).

KROPPEN OG KLEDET

Forskerne konkluderte med at kroppen ikke kan ha vært i kontakt med Kledet i lengre tid. Det er hevet over tvil at mannen var død, men ingen ting tyder på at kroppen har begynt å gå i forråtnelse. Altså må mannen ha blitt fjernet før det har gått 3-4 dager.

Hvordan kroppen er blitt skilt fra Kledet, er imidlertid en gåte. Klumpene av levret blod er helt intakte. De viser seg ved nøye mikroskopering å være aldeles urørte. Disse størknede blodflekkene ville ha revet med seg deler av stoffet og hår fra kroppen dersom noen hadde dratt av Kledet med makt. Johannes forteller videre i sitt evangelium (kapittel 20, vers 6): «Han så likklærne som lå der...» Egentlig står det på grunnteksten: «Han så likklærne *liggende* der...»

Presens partisipp av verbet betyr at klærne lå slik de hadde ligget da legemet var der. På hele den ene langsiden av Kledet er det sydd på en remse av samme stoff som ellers i Kledet. Trolig er denne remsen opprinnelig blitt klippet eller skåret av for å surre den rundt liket.

Vi to som har skrevet denne boken, besøkte i september 2013 fysikeren John Jackson, mannen som ledet STURP. Han er en av de mest erfarne av alle likklede-forskere. Han mente å ha funnet spor etter dette og viste oss at denne remsen på 4,42 meter er akkurat passe lang til å surre rundt kroppen. I så fall blir det enda mer underlig at mannen har kommet seg ut av

Kledet. Det var stramt knyttet i halsen og over ankene. Trolig så Peter og Johannes bare en tom hylse da de kom inn i graven. Kanskje var det dette som gjorde at Johannes «så og trodde»? (Se Johannes evangelium, kapittel 20, vers 8.)

KONKLUSJON

STURP-teamets hovedkonklusjon etter tusenvis av timer med undersøkelser og analyser var denne: «Vi vet ikke hvordan bildet på Likkledet er blitt til. Det er et mysterium.»

Da teamet presenterte rapporten sin på en pressekonferanse i 1981, ble de spurt om de etter tre års forskning hadde funnet noe som motsier beretningene i Det nye testamentet om Jesu lidelse, død og oppstandelse.

«Nei, ingenting,» var det samstemmige svaret fra de 40 ledende forskerne i STURP-teamet som deltok på pressekonferansen. Blant dem fantes både ateister, agnostikere, jøder og kristne.

(Teksten er hentet fra boka: *Torinokledet – der tro og vitenskap møtes*, av Jostein Andreassen og Oddvar Søvik, 2013.)